

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε.

Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε·

Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε.

Μὲ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου καὶ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας ἀξιωνόμαστε καὶ φέτος, μὲ αἰσθήματα πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, νὰ ἐορτάσουμε Χριστοῦ τὰ Γεννέθλια. Ὁ τῶν θεολόγων νοῦς ὁ ἀκρότατος, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, στὸ λόγο του γιὰ τὰ Χριστούγεννα μεταξὺ τῶν ἄλλων τονίζει: Γεννιέται ὁ Χριστὸς, ἄς τὸν δοξάσετε· κατεβαίνει ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἄς τὸν ὑποδεχθεῖτε· στὴ γῆ εἶναι ὁ Χριστὸς, ἄς ὑψωθεῖτε. Ψάλτε στὸν Κύριο, ὀλόκληρη ἡ γῆ (ψαλμὸς 95, 1) καὶ γιὰ νὰ τὰ ἐκφράσω καὶ τὰ δύο μὲ μιὰ φράση: Ἄς χαροῦν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἄς νιώσει ἀγαλλίαση ἡ γῆ, γιὰ τὸν ἐπουράνιο ποῦ ἔγινε ἐπίγειος. Ἐγινε ἄνθρωπος ὁ Χριστὸς, νιώστε ἀγαλλίαση ἀπὸ δέος καὶ χαρὰ. Δέος, ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας. Χαρὰ, λόγω τῆς Ἑλπίδας... Ποιὸς δὲν λατρεύει Ἐκεῖνον ποῦ ἀνέκαθεν ὑπῆρχε; Ποιὸς δὲν δοξολογεῖ αὐτὸν ποῦ ἔγινε ἄνθρωπος πρόσφατα;... Καὶ ἐγὼ θὰ διακηρύξω τὴ σημασία τῆς ἡμέρας: Ὁ ἀσώματος παίρνει σῶμα. Ὁ Λόγος ἐνώνεται μὲ ὕλη. Ὁ ἄχρονος λαμβάνει ἀρχή. Ὁ Ὑἱὸς τοῦ Θεοῦ, γίνεται υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ποῦ εἶναι ὁ ἴδιος χθὲς, σήμερα καὶ γιὰ πάντα. (Εβρ. 13,8). Γεννήθηκε γιὰ μᾶς ὥστε, αὐτὸς ποῦ μᾶς ἔδωσε τὴν ὕπαρξη, νὰ μᾶς χαρίσει καὶ τὴ σωτηρία. Ἡ γιὰ νὰ τὸ πῶ καλύτερα, ἐπειδὴ εἶχαμε ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἀρετὴ πρὸς τὴν κακία, νὰ μᾶς ἐπαναφέρει ἐκ νέου πρὸς αὐτὴν μὲ τὴ σαρκωσὴ του.

Σύμφωνα μὲ τὴ χριστιανικὴ πίστη, ὁ κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι καρπὸς τῆς δημιουργικῆς Πράξης τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἡ δημιουργία, δὲν ἦταν ἀναγκαιότητα στὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ. Προῆλθε ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη θέλησή Του. Ὁ Θεὸς σὰν ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης Του, συγκαταβαίνει καὶ δημιουργεῖ τὸν κόσμο, γιὰ νὰ καταστεῖ μέτοχος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἀπὸ τὴν ἀρχή, νὰ γίνῃ ἀποδέκτης τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ποῦ θὰ τὸν ὀδηγήσει στὸ ξεπέρασμα τῆς κτιστῆς του πραγματικότητας καὶ στὴν πραγματικὴ κοινωνία μὲ

τὸν Δημιουργὸ Του. Αὐτὸ θὰ σημάνει τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς φθορᾶς.

Ὁ Ἐωσφόρος ὁμως μεταβλήθηκε σὲ Διάβολο καταφέροντας νὰ παρασύρει ἀπὸ φθόνον τὸν ἄνθρωπον νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πονηρὸ λογισμόν, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴ Θέωση μέσω τῆς αὐτονομίας, ὄχι μὲ τὴν κοινωνία ἀγάπης μὲ τὸν Θεὸ δηλ. μὲ βάση τὸ σχέδιον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπον.

Οἱ συνέπειες τῆς πτώσεως ἦταν τρομακτικὲς, γιὰ τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὴ ἡ αὐτονομίη του, ἐσήμανε ταυτόχρονα καὶ τὴν ἀπογύμνωσίν του, ἀπὸ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, τὸν πνευματικὸν του θάνατον. Ἀκολουθεῖ καὶ ὁ φυσικὸς θάνατος, ὥστε νὰ μὴν ἁμαρτάνῃ ὁ ἀποστάτης ἄνθρωπος αἰῶνια καὶ γιὰ νὰ μὴ γίνῃ τὸ κακὸ ἀθάνατον. Ἐπίσης εἶχε ὡς συνέπεια τὴν ἀσθένεια τῆς ἴδιας τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν ἔνιωθε πλέον στὸ πρόσωπον τοῦ ἀδελφοῦ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του, δὲν ἀντιλαμβάνοταν τὴν ἐνότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Γιὰ αὐτὸ, δὲν μπορεῖ κανεὶς πλέον νὰ κάνει λόγο γιὰ κοινωνία προσώπων, ἀλλὰ γιὰ ἐπὶ μέρους ἄτομα, γιὰ διάσπαση τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποία δημιούργησε ὁ Θεὸς στὸ πρόσωπον τοῦ Ἀδάμ. Ἀλλὰ καὶ γιὰ ὀλόκληρη τὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀποστασία τοῦ ἀνθρώπου εἶχε σοβαρὰς συνέπειες. Ὀλόκληρη ἡ κτίσις ὑπετάγη στὴ δουλεία τῆς φθορᾶς, προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ στὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴ διαπαιδαγώγησιν τοῦ ἀνθρώπου, μὲ σκοπὸ τὴν ἐπαναφορὰν του μέσα ἀπὸ τὴ φθορὰν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀφθαρσίας καὶ τῆς ἀθανασίας, γιὰ τὴν ὁποία τὸν προόρισε ὁ Θεός. Ἡ ἐπαναφορὰ αὐτὴ δὲν θὰ ἦταν βέβαια, ἀποτέλεσμα ἀνθρώπινης προσπάθειας, ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὴν παιδαγωγίαν αὐτὴν, θὰ ἐβοηθεῖτο νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴ στάσιν του καὶ νὰ ἀποδεχθῇ τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι στοργικὸς Πατέρας γιὰ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στοργὴ βλέπουμε νὰ ἐκδηλώνεται ταυτόχρονα μὲ τὴν ἐπιβολὴν τῆς τιμωρίας μὲ τὸ Πρωτευαγγέλιον. Μιὰ μέρα ὁ ἀπόγονος τῆς γυναικὸς, ὁ Χριστὸς, θὰ συντρίψει τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφεως (Γεν. γ. 15) ἐνῶ ὁ διάβολος θὰ ριφθῇ εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου (Ἀπον. κ' 10). Ὁ ἀπόγονος τῆς γυναικὸς θὰ γίνῃ ὁ νέος γενάρχης. Ὅσοι κατάγονται ἀπὸ αὐτὸν, οἱ ἀπόγονοί του, δὲν θὰ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ βασίλειον τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ θὰ

εἰσέλθουν στὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐνδυθοῦν τὴν ἀφθαρσία καὶ τὴν Ἀθανασία.

Ὁλόκληρη ἡ Ἱστορία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ εἶναι πρόγευση καὶ προεικόνιση τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ σπέρματος τῆς γυναικὸς καὶ τῆς νέας κοινωνίας μεταξὺ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, δηλ. τῆς Ἐκκλησίας.

Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο τῆς ἀναμονῆς ἔζησαν καὶ οἱ Προφῆτες. Στὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος τους, ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ ἐρχομένου Σωτήρα. Ἐπροφητεύθη ὅτι θὰ βλαστήσει ἀπὸ τὴ ρίζα Ἰεσσαὶ, στὴν ὁποία θὰ ἀναπαυθεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ θὰ ἰδρύσει τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ τὴν Ἐκκλησία ποὺ θὰ εἶναι δοξασμένη. Αὐτὸ προαναγγέλλει ὁ Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφωνότατος καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν προφητῶν.

Ἡ Καινὴ Διαθήκη ὑπογραμμίζει πὼς οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μιλούσαν γιὰ τὸν Χριστὸ (Ἰωα. Ε' 32) μέσα ἀπὸ σκιά (Εβρ. Ι.1). Γιὰ τὴν κατανόηση τῶν λόγων τους, ὑπῆρχε ἓνα ἐμπόδιο, ἓνα κάλυμμα, ποὺ τελικὰ καταργεῖται μόνο διὰ τοῦ Χριστοῦ. (Β' Κορ. γ' 14).

Μὲ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ὁ Θεὸς προσλαμβάνει πλέον τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τὸν ἀνακαινήσει καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσει στὴ θέωση. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος ὑπογραμμίζει ὅτι: Αὐτὸς ἔγινε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνουμε ἐμεῖς Θεοὶ· καὶ ἐφανέρωθη μὲ σῶμα, γιὰ νὰ ἔχουμε ἐμεῖς ὀρθὴ ἀντίληψη γιὰ τὸν ἀόρατο Πατέρα· καὶ αὐτὸς ὑπέμεινε τὴν ἀτίμωση ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ κληρονομήσουμε ἐμεῖς τὴν ἀθανασία.

Ὁ Μ. Βασίλειος συνοψίζει τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου λέγοντας: Ὁ Ὑἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκώνεται, γεννᾶται, λαμβάνει δηλ. τὸ ἁμαρτωλὸ σῶμα μας, χωρὶς ὅμως νὰ διαπράξει ἁμαρτία. (Ἠσ. νγ 9 – Λουκ κγ 41 – Ἰωαν. η 46 – Β' Κορ. Ε' 21 – Εβρ. δ' 15 – Α πετρ. Β' 22). Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ θάνατος, ποὺ κληρονομήθηκε μὲ τὴν καταγωγή μας ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, κατεπώθη ἀπὸ τὴν θεότητα καὶ ἡ ἁμαρτία ἐξηφανίσθη ὑπὸ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ δικαιοσύνης, ὥστε κατὰ τὴν ἀνάστασι νὰ ἀπολαύουμε τὴ σάρκα, ποὺ δὲν θὰ εἶναι οὔτε ὑπόδικος εἰς τὸν θάνατον, οὔτε ὑπεύθυνος εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

Γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ μὲ ἀγωνία ἀναζητᾶει ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα ἂν ἡ ὕπαρξι του μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τῆς ἀδικίας, τῆς διαίρεσις καὶ τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ ἔχει νόημα, ὑπάρχει τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Ἐλπίδος· ὁ

Χριστός, ποῦ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο, μέσα ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ. Ὅχι μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀθλιότητες, ἀλλὰ ἄξια νὰ τὴ ζήσει κανεὶς, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο. Εἶναι ἡ μοναδικὴ λύση στὰ ἀγωνιώδη προβλήματα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προσφέρει τὴ σωτηρία, γιατί Ἐκεῖνος πρόσφερε τὸ ἴδιο του τὸ σῶμα καὶ τὸ Τίμιο Αἷμα Του, ὡς ἀνεκτίμητο τίμημα, γιὰ μᾶς. Μένει τώρα ἡ προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ κάνει καὶ πάλι τὴ δικὴ του ἐπιλογὴ. Οἱ πιστοὶ γνωρίζουν πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος, οὔτε ἄλλος τρόπος σωτηρίας. Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ σώσει τὸν ἑαυτὸ του, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος ἢ κτίσμα μπορεῖ νὰ προσφέρει τὴ σωτηρία. Μόνο ὁ Χριστὸς εἶναι Σωτήρας, ἐπειδὴ εἶναι ὁ ἔνσαρκος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐνωμένος ἀσυγχύτως, ἀδιαιρέτως καὶ ἀχωρίστως μὲ τὸν ἄνθρωπο, στὸ ἓνα καὶ μοναδικὸ του Πρόσωπο.

Εὐχηθεῖτε Σεβασμιώτατε, νὰ πανηγυρίσουμε ὅλοι, ψάλλοντας ἔνδοθεν καὶ μυστικὰ ὕμνους στὴν ἁγία Γέννηση, μὲ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς μᾶς χορηγεῖ τὴ θεία ἀναγέννηση καὶ μᾶς ἀνάγει στὴν προτερὴ μας πνευματικὴ εὐγένεια. Μὲ τὸ θεῖο βρέφος, τὸν Χριστὸ ποῦ ἔρχεται πρὸς ὅλους μας «τέλειος τῇ θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι» ἄς δεχθοῦμε ὁ καθένας στὸ σπῆλαιο ἢ τὸ παλάτι του, τὴ φανερὴ βεβαίωση τῆς σωτηρίας μας, τὴν ὁποία μπορούμε νὰ κερδίσουμε μέσα στὴν ἁγία Ὁρθοδοξία, στὴν Ἐκκλησία τοῦ θείου βρέφους, κάνοντας, καθαρὰ καὶ ταπεινὰ τὰ λειτουργικὰ βήματα κατανύξεως, πρὸς τὴ Βηθλεέμ ὅπου αἰώνια

Χριστὸς γεννᾶται,
τὴν πρὶν πεσοῦσαν ἀναστήσεων εἰκόνα.